

תפ (ראשון לציון) 43977-11-24 - מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות להב 433 נ' אדם אלסעודי

ת"פ (ראשון-לציון) 43977-11-24 - מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות להב 433 נ' אדם אלסעודי-ראשון-לציון

ת"פ (ראשון-לציון) 43977-11-24

מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות להב 433

באמצעות ב"כ עו"ד מיכל בן דוד

נגד

אדם אלסעודי

באמצעות ב"כ עו"ד אבי אלפסי

בית משפט השלום בראשון-לציון

[24.01.2026]

כבוד הנשיא, השופט מנחם מזרחי

החלטה

בקשה מקדמית שהוגשה מטעם הנאשם, לביטול כתב האישום שהוגש נגדו בתיק זה. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של השלכת פסולת ברשות הרבים (ריבוי עבירות) לפי סעיף 13(ב)(1) לחוק שמירת הנקיין, תשמ"ד-1984, ועבירת מטריד לציבור לפי סעיפים 29 + 215 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי כתב האישום, בתאריך 1.3.23, בשלושה מועדים שונים (09:19, 10:03, 10:32), נהג הנאשם במשאית, נכנס עמה דרך שביל גישה אל "מחצבת פוייר" בטייבה (שאינה פעילה ומהווה שמורת נוף), התמקם, הרים הייבר והשליך פסולת.

המחצבה מתפרשת על שטח רב, רובה בבעלות מדינת ישראל, כאשר בחלקה הצפוני ישנן מספר חלקות בבעלות פרטית. הגישה הבלעדית למחצבה היא באמצעות שביל העובר דרך שטח בבעלות משפחת ג'אבר וסגור בשער עם מנעול.

באחד המקרים, נהג שופל אף הכווין את הנאשם למקום המדויק בו יש להשליך את הפסולת. ב"כ הנאשם טען כי כתב האישום אינו מגלה עבירות וכי דינו להתבטל ואלו נימוקיו לבקשה: לגבי עבירת "השלכת פסולת ברשות הרבים", נטען כי כתב האישום עצמו מצוין שחלק מהמחצבה הוא בבעלות פרטית, ואינו מפרט היכן בדיוק הושלכה הפסולת. כמו כן, הגישה למחצבה היא דרך שביל פרטי וסגור, מה שמערער את הטענה שמדובר ב"רשות הרבים".

לגבי עבירת "מטרד לציבור", נטען כי כתב האישום אינו מפרט מהו המטרד הספציפי שנגרם לציבור כתוצאה ממעשי הנאשם, אלא מסתפק בציטוט כללי של הוראת החוק. נטען כי השלכת פסולת בשטח מחצבה פרטי אינה בהכרח מטרד לציבור.

לגבי סיווג העבירה הפנה ב"כ הנאשם לצו שמירת הניקיון וטען כי העבירה של השלכת פסולת ברשות הרבים, לפי סעיף 13(ב)(1) לחוק שמירת הניקיון, היא עבירת קנס. ב"כ הנאשם תהה מדוע הוגש כתב אישום פלילי נגד הנאשם, נהג משאית ללא עבר פלילי שאינו בעל המשאית, במקום להסתפק בהטלת קנס.

הנאשם טען כי הוא נהג שכיר, קיבל עבודה יום קודם לכן להעביר "אדמה" לשטח פרטי, לא ידע שמדובר במחצבה או בשמורת נוף, ופעל לפי הכוונה שקיבל במקום. זו הייתה הפעם הראשונה שלו באתר זה. עוד צוין כי הוא הפסיק לעבוד כנהג משאית ולמד את הלקח, וכי החומר שהושלך היה "אדמה" ולא "פסולת".

המאשימה, ביקשה לדחות את הבקשה לביטול כתב האישום וטענה כדלקמן:

לגבי "רשות הרבים" המאשימה ציינה כי החלק הכללי בכתב האישום קובע ששטח המחצבה רובו בבעלות מדינת ישראל, וכי חוק שמירת הניקיון מגדיר "רשות הרבים" באופן רחב, הכולל "כל מקום שהציבור רשאי להשתמש בו או לעבור בו או שהציבור משתמש בו או עובר בו למעשה".

לטענת המאשימה, גם שטח פרטי יכול להיחשב כ"רשות הרבים" בהקשר זה אם הוא נגיש לציבור, וכך הוא המקרה כאן.

לגבי "מטרד לציבור, טענה כי השלכת פסולת בשטח שאינו מיועד לכך, ללא תשתיות מתאימות, ובמיוחד בשמורת נוף, מהווה מטרד לציבור. מטרד זה בא לידי ביטוי בזיהום קרקע, פוטנציאל לזיהום מים וריחות רעים. המאשימה הוסיפה כי עדי התביעה, שהם מומחים בתחומם, יעידו על ההטרדה והנזק הסביבתי, וכי טענה זו מחייבת בירור ראייתי ואינה מתאימה לשלב טענות מקדמיות.

לגבי סיווג העבירה, המאשימה הדגישה כי ההחלטה האם להגיש כתב אישום או להסתפק בקנס נתונה לפררוגטיבה שלה. בנסיבות המקרה, מדובר בפרשייה רחבת היקף שכללה מעל 20 מעורבים שביצעו באופן שיטתי השלכות פסולת בשמורת נוף. נסיבות אלו, יחד עם העובדה שהנאשם ביצע 3 עבירות ולא עבירה בודדת, מצדיקות הגשת כתב אישום פלילי. המאשימה אף תהתה האם טענת הנאשם היא טענת הגנה מן הצדק או אכיפה בדרגית, וטענה כי אף אחת מהן אינה מתקיימת.

המאשימה הוסיפה כי נהג משאית מחויב ברישיון להובלה, וכאשר מגיעים למקום המיועד להשלכה, אמור להיות שלט המעיד על אתר מסודר. כל דבר המושלך שלא באתר מוסדר נחשב פסולת.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי בכתב האישום ובתגובות שהוגשו, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה המקדמית להידחות.

השלב של טענות מקדמיות, כפי שנקבע בפסיקה, נועד לבחון פגמים מהותיים בכתב האישום עצמו, כגון חוסר סמכות, פגם בכתב האישום, התיישנות, זיכוי או ענישה קודמים, חסינות או הגנה מן הצדק. טענות אלו אינן מיועדות לבירור שאלות עובדתיות או ראייתיות לגופו של עניין, אלא אם כן הפגם בכתב האישום כה מהותי שאינו מאפשר ניהול משפט הוגן.

במקרה דנן, טענותיו של הנאשם נוגעות בעיקרן לשאלות עובדתיות וראייתיות שיש לבררן במסגרת ניהול הוכחות מלא.

כך למשל, האם השטח הוא "רשות הרבים" - זו שאלה עובדתית ומשפטית המצריכה בחינת הנגישות לציבור בפועל או בזכות לשטח, וזאת לאור הגדרתו הרחבה של המונח בחוק שמירת הניקיון.

האם החומר שהושלך הוא "פסולת" או "אדמה" - גם זו שאלה עובדתית מובהקת שדורשת בחינת ראיות.

האם נגרם "מטרד לציבור" - אף זו שאלה עובדתית שתדרוש בחינת עדויות מומחים וראיות לגבי ההשפעה הסביבתית של ההשלכה.

האם הנאשם ידע על אופי השטח או החומר - שאלת המודעות והיסוד הנפשי של הנאשם היא שאלה עובדתית מובהקת שתיבחן במהלך המשפט.

כתב האישום, כפי שהוגש, מפרט את העובדות המיוחסות לנאשם ואת הוראות החיקוק שלטענת המאשימה הופרו. הוא מגלה לכאורה עבירות, ואינו לוקה בפגם מהותי המצדיק את ביטולו בשלב מקדמי זה. טענות הנאשם, ככל שהן עובדתיות, מקומן להתברר במסגרת שמיעת הראיות.

באשר לטענה כי היה מקום להסתפק בקנס, הרי שההחלטה על הגשת כתב אישום פלילי נתונה לשיקול דעתה של התביעה, ובית המשפט לא יתערב בה אלא במקרים חריגים של אכיפה בררנית פסולה או שיקולים זרים. במקרה זה, המאשימה הציגה נימוקים סבירים להחלטתה, הכוללים את היקף הפרשה, אופי השטח (שמורת נוף) וריבוי העבירות המיוחסות לנאשם. נימוקים אלה אינם מצביעים על פגם בשיקול הדעת המצדיק ביטול כתב האישום.

לאור האמור לעיל, הבקשה המקדמית לביטול כתב האישום נדחית.

התיק ימשיך להתנהל כסדרו.

ניתנה היום, ו' שבט תשפ"ו, 24 ינואר 2026, בהעדר הצדדים.